

Thomas Janssens (l.) en Jorre Vandenbussche (r.)

“We hopen dat er kleine wondermpjes gebeuren”

In gesprek met theatermakers Jorre Vandenbussche en Thomas Janssens over het theaterstuk 'Brief aan mijn Kind'

Woord: Iris Kuntkes
Beeld: Vira Buchkovska

Als het om het opvoeden van onze kinderen gaat, vinden de meeste ouders het een privéaangelegenheid waar anderen zich niet mee moeten bemoeien. Iedereen heeft immers andere ideeën over opvoeden, andere normen en waarden. Maar als we het over de toekomst van onze kroost hebben, willen we allemaal hetzelfde. Dat blijkt wel uit de ruim honderd brieven die Jorre en Thomas hebben ontvangen voor hun stuk 'Brief aan mijn kind', dat in het najaar in Cc Strombeek in première gaat. Een typisch theaterstuk – waarbij de spelers aan de ene kant staan en het publiek aan de andere kant – zal het in ieder geval niet zijn.

“Er zijn ontelbaar veel kleinere theatercollectieven en die doen het allemaal heel goed”, begint Jorre. “Het had weinig zin om nummer drieduizend en zoveel te zijn, iets te maken en te verkopen. Zo werkt dat niet meer. Onze vorige voorstelling was vrij traditioneel gemaakt en we hadden zin in iets anders.” En dat begon ruim twee jaar geleden met een kiem van een idee, toen Thomas vader werd. “Ik kwam ooit het boek ‘Brief aan mijn dochter’ van Maya Angelou tegen en had het met veel plezier gelezen”, zegt Thomas. “Pas jaren later, toen we in verwachting waren, bedacht ik me dat ik daar eigenlijk wel iets mee wilde doen, met dat gegeven.” Thomas schreef toen een brief aan zijn kind, maar het duurde niet lang voor ze met grotere ideeën kwamen. Jorre: “Ineens dachten we: Wat gebeurt er als je aan het publiek vraagt óók een brief te schrijven en samen dit verhaal maakt?” Het idee werd concreet in het najaar van 2014 en is sindsdien gegroeid tot wat het nu is. “We hebben echt de tijd genomen om het door te denken en het organisch te laten ontstaan”, zegt Thomas.

Net als het ontstaan van het concept, zal ook de voorstelling organisch en verre van traditioneel zijn. “Op een gegeven moment besloten we dat we niet het publiek aan de ene kant wilden, en wij aan de andere kant”, zegt Thomas.

“Inhoudelijk klopt het beter dat iedereen bij elkaar zit.” Maar hoe ziet die ruimte er dan uit? “We wilden een soort pleintje van verbeelding creëren”, legt Thomas uit. “We gaven het uit handen aan een scenograaf en die kwam met het idee van bankjes die op verschillende manieren aan elkaar klikken. We kunnen het aanpassen aan de ruimte en het kan altijd een andere vorm krijgen.”

BRIEVEN VAN OOSTENDE TOT AMSTERDAM

Ze verzamelden brieven, van Oostende tot Amsterdam, en op basis hiervan maken ze de voorstelling. “Het wordt één grote, auditieve brief waar je in ondergedompeld wordt”, aldus Jorre. Het verzamelen van brieven is begonnen in het najaar van 2015. “We hadden iedereen gevraagd een brief aan hun kind te schrijven”, vertelt Jorre. “En als ze niet konden schrijven, wilden we het ook komen opnemen.” Samen zijn ze naar onder andere gevangenissen, asielzoekers, psychiatrische instellingen en scholen gegaan en lieten ze al meer dan honderd mensen nadenken over wat ze nu eigenlijk willen doorgeven aan hun kinderen. Jorre: “Wat mij opvalt is dat er aan de ene kant heel vaak gezegd wordt dat we in een wereld leven waarin zoveel dingen tegelijk gebeuren. Alles gaat heel snel en er gebeuren veel dingen waar je geen vat

op hebt. Mensen vragen zich af in wat voor wereld hun kinderen gaan moeten leven. Anderzijds hebben ze vertrouwen in hun kind en zeggen ze: ‘Jij gaat dat goed doen.’ Dat vind ik een heel frappant gegeven, dat dat zo vaak terugkomt.”

EEN VOORSTELLING DIE KRACHT GEEFT

Mensen zijn over het algemeen dus positief gezind. Jorre en Thomas zijn dat zelf ook. “Vaak merken we dat veel voorstellingen dienen als een spiegel voor mechanismen waarbij het fout gaat in de samenleving. Dat het toch vaak gaat over wat er anders moet”, zegt Jorre. “Wij willen een voorstelling maken die kracht geeft en die gaat over wat er juist mooi is om door te geven aan de volgende generaties.” Met deze voorstelling hopen de twee een tegengeluid te geven en een plek te creëren waar je kracht en energie uit kan halen. Een moment waar je deelt wat je van belang vindt in het leven en wat het leven waard maakt. “Als het gaat over kinderen worden mensen heel onmiddellijk aangesproken”, zegt Thomas. “Dat raakt toch een snaar. We merken ook wanneer we aan het repeteren zijn en naar die brieven luisteren, dat het ons raakt op zo’n diepe kwetsbare plek.” Het is dan ook de bedoeling dat het publiek ook geraakt wordt door de persoonlijke brieven.

Jorre: || ‘JIJ GAAT DAT GOED DOEN’ KOMT VAAK TERUG IN DE BRIEVEN. DAT VIND IK FRAPPANT ||

“Als je je kunt voorstellen dat er honderd à honderdvijftig mensen naar elkaars brieven luisteren, aan een kind of een fictief kind, dan brengt dat wel iets teweeg”, vervolgt Jorre. “Je krijgt het gevoel dat je niet meer alleen staat in je poging en strijd om je kind op een goede manier op te voeden.”

De ruggengraat van de voorstelling is de brief die Thomas heeft geschreven aan zijn zoontje, dus die is in elke voorstelling hetzelfde. De rest van de brieven hangt af van de locatie waar de voorstelling plaatsvindt. Jorre: “Als we bijvoorbeeld in Amsterdam spelen, gebruiken we voornamelijk brieven die Amsterdammers ons gestuurd hebben. Die enten we dan op de brief van Thomas.”

Thomas vertelt zijn brief aan zijn zoon en Jorre leest de brieven die door de bewoners van die streek zijn geschreven.

“We zoeken nog naar een manier om het gesprek na de voorstelling te laten verder lopen”, zegt Jorre. “Dat het niet stopt bij de voorstelling, maar dat het publiek de brieven nog gaat lezen die er wel zijn, maar die verbaal niet aan bod zijn gekomen. We hopen dat het publiek er nog over in gesprek gaat. Verder hopen we dat er kleine wonderdjes gebeuren.”

Thomas: || ALS HET GAAT OVER KINDEREN WORDEN MENSEN HEEL DIRECT AANGESPROKEN ||

Brief aan mijn kind (première)
MAELSTROM

za 26/11 - 20.30u - Cc Strombeek